

Sygn. akt II K 727/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wyszkanie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Królik

Protokolant: st. sekr. sąd. Mariola Mielcarz

w obecności Prokuratora: -

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2014 r. sprawy **W. B.** s. S. i Z. z d. K., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że w dniu 13 września 2013 r. ok. godz. 23:55 w W. na ul. (...), na drodze publicznej, kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I: 1,35 mg/l, II: 1,38 mg/l, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Wyszkanie w sprawie sygn. akt II K 159/08 zakazu kierowania rowerami,

to jest o przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 § k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

1. w ramach zarzucanego oskarżonemu W. B. aktem oskarżenia czynu, uznaje go za winnego tego, że:

a. w dniu 13 września 2013 r. ok. godz. 23:55 w W. na ul. (...), na drodze publicznej, kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I: 1,35 mg/l, II: 1,38 mg/l i czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. i za to skazuje go i wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu;

b. w dniu 13 września 2013 r. ok. godz. 23:55 w W. na ul. (...), na drodze publicznej kierował rowerem, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Wyszkanie wyrokiem z dnia 13 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt II K 159/08 zakazu kierowania rowerami to jest czynu z art. 244 k.k. i za to skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt.1 k.k. warunkowo zawieszona na okres 2 (dwóch) lat próby;

2. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 11 i 12 września 2013 r. W. B. spożywał alkohol. Dnia 13 września 2013 r. po godz. 23.00 wsiadł na rower i pojechał do sklepu w W.. Tam wypił 100 ml wódki. Ponownie wsiadł na rower i udał się w drogę powrotną do domu. Wjechał na ul. (...) w W.. W czasie jazdy znajdował się w stanie nietrzeźwości (I: 1,35 mg/l, II: 1,38 mg/l). O godz. 23:55 został zatrzymany do kontroli drogowej.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt II K 159/08 W. B. został prawomocnie skazany za dwa czyny kwalifikowane z art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na bezwzględną karę 7 m-cy pozbawienia wolności; orzeczono również wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 5 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 20 marca 2009 r.

Powyższy stan faktyczny został skonstruowany w oparciu o: protokół z kontroli drogowej – k. 1; protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k.2, wyrok z dnia 13 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt II K 159/08 – k.14; wyjaśnienia oskarżonego – k. 11 i 35v. - k.36).

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dwa dni wcześniej pił alkohol, a w dniu 13 września 2013 r. w nocy pojechał do sklepu do W., gdzie wypił 100 ml wódki. Ponownie wsiadł na rower i jadąc ul. (...) został zatrzymany do kontroli drogowej. Podał, że miał świadomość orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia rowerów oraz tego, że nie powinien wsiadać na rower po alkoholu, ale jazda rowerem go relaksuje. Nie pił alkoholu już 5 lat. Data zdarzenia zbiegła się z jego powrotem do nałogu. Wskazał również, że żałuje tego, co zrobił, i że znowu podjął leczenie antyalkoholowe i zachowuje abstynencję.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy obejmował głównie dowody nieosobowe w postaci protokołu zatrzymania do kontroli drogowej i z przebiegu badania stanu trzeźwości, jak również odpis wyroku Sądu Rejonowego w Wyszku w sprawie sygn. akt II K 159/08. Jedynym dowodem osobowym były wyjaśnienia oskarżonego. Sąd obdarzył wiarą wszystkie z ww. dowodów, gdyż trzy pierwsze z wymienionych mają charakter obiektywny, a korespondujące z nimi wyjaśnienia oskarżonego nie budziły najmniejszych wątpliwości.

Wyjaśnienie podstawy prawnej.

W. B. stanął pod zarzutem, że w dniu 13 września 2013 r. ok. godz. 23:55 w W., na ul. (...), na drodze publicznej kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I: 1,35 mg/l, II: 1,38 mg/l, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Wyszku w sprawie sygn. akt II K 159/08 zakazu kierowania rowerami, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ustalony w sprawie stan faktyczny dał podstawę, by przyjąć, że W. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Oskarżony prowadził rower po ul. (...) w W., która jest drogą publiczną. Stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przeprowadzone wobec oskarżonego badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało w próbie I: 1,35 mg/l, w próbie II: 1,38 mg/l. Należy więc przyjąć, że w trakcie kierowania rowerem oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt II K 159/08 Sąd Rejonowy w Wyszku skazał W. B. za dwa czyny kwalifikowane z art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 5 lat. Wyrok ten uprawomocnił się 20 marca 2009 r. Zakaz prowadzenia rowerów zaczął obowiązywać W. B. od daty nabycia przez ww. wyrok prawomocności tj. od dnia 20 marca 2009 r. Przy założeniu 5 - letniego okresu obowiązywania zakazu jego koniec przypadał na dzień 20 marca 2014 r. Oskarżony dopuścił się ponownej jazdy rowerem w stanie nietrzeźwości w dniu 13 września 2013 r. Zatem niewątpliwym jest, iż dokonał tego w okresie obowiązywania przedmiotowego zakazu. W tej sytuacji należało bez wątpienia uznać, że oskarżony świadomie wsiadając na rower, co zresztą sam potwierdził, i prowadząc go po drodze publicznej w dniu 13 września 2013 r., naruszył orzeczony sądownie w sprawie II K 159/08 zakaz, czym wypełnił dyspozycję przestępstwa określonego w art. 244 k.k.

Mimo uznania sprawstwa i winy oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu a/o czynu, przyjęta w skardze jego kwalifikacja prawna z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., nie mogła się ostać. Z dniem 9 listopada 2013 r. weszła w życie nowelizacja kodeksów karnego i wykroczeń (Dz.U.2013 r. 1247), zgodnie z którą jazda rowerem w stanie nietrzeźwości przestała być przestępstwem z art. 178a § 2 k.k., a stała się wykroczeniem z art. 87 § 1a k.w. Z tego powodu zachowania polegające na: a) prowadzeniu roweru po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości; b)

czynieniu tego wbrew orzeczonemu sądownie zakazowi kierowania rowerami, należało wyodrębnić do dwóch czynów. Pierwsze z tych zachowań należało zakwalifikować jako wykroczenie z art. 87 § 1a k.w., a drugie jako przestępstwo z art. 244 k.k. Stąd taka, a nie inna konstrukcja pkt. 1 sentencji wyroku.

Reakcja prawno – karna.

Przyjęcie, że czyn oskarżonego wypełnił znamiona i wykroczenia, i przestępstwa, implikowało na podstawie art. 10 § 1 k.w. skazaniem za jedno i za drugie.

Oczywistym jest, że z tych dwóch czynów poważniejszym był ten kwalifikowany z art. 244 k.k. Występek określony tym przepisem zagrożony jest wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 3. Sąd nie miał więc możliwości wymierzenia oskarżonemu kary innego rodzaju, zaś zastosowanie art. 58 § 3 k.k. wobec uprzedniej wielokrotnej karalności ww. w ogóle nie było brane pod uwagę. Analizując sytuację oskarżonego przez pryzmat dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Sąd doszedł do przekonania, że adekwatnym do winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy, a więc najniższym z ustawowo możliwych. Jakkolwiek mając na uwadze postawę sprawcy, w tym przyznanie się do winy, jego właściwości i warunki osobiste, chorobę alkoholową, z którą od wielu lat prowadzi żmudną i trudną walkę, Sąd uznał, że wobec oskarżonego można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną i warunkowo zawiesić wykonanie tej kary. Sąd uznał, że przewidziany przez ustawę minimalny 2 - letni okres próby będzie wystarczający, by prześledzić adaptację oskarżonego w kierunku postępowania zgodnego z prawem. W przekonaniu Sądu orzeczenie kary z zastosowaniem środka probacyjnego powinno zapobiec powrotowi W. B. do przestępstwa.

Odnosząc się do sankcji wymierzonej za wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. należało stwierdzić, co następuje. Kodeks Wykroczeń dopuszcza za ten czyn wymierzenie kary aresztu (która najkrócej trwa 5, a najdłużej 30 dni), albo grzywny (od 50 zł do 5000 zł). Z tych dwóch sankcji Sąd wybrał karę aresztu. W. B. dopuścił się przedmiotowego wykroczenia w sposób umyślny, a stwierdzone u niego w trakcie jazdy rowerem po drodze publicznej bardzo wysokie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu znamionowało wysoką wagę popełnionego czynu. Należało zauważyć, że u oskarżonego stwierdzono w I badaniu: 1,35 mg/l, co po przeliczeniu na promile daje wynik $(1,35 \times 2,1=)$ 2,83 promila alkoholu we krwi; w próbie II: 1,38 mg/l, a więc po przeliczeniu na promile - 2,89 promila alkoholu we krwi. W fachowej literaturze podnosi się, że stężenie alkoholu w organizmie człowieka wynoszące już tylko od 1 do 2 promili powoduje: zaburzenia koordynacji mięśniowej i równowagi, osłabienie sprawności intelektualnej i pamięci, brawurę, opóźnienie czasu reakcji, wahania nastroju (euforię, agresję), wzrost ciśnienia krwi, przyspieszenie akcji serca. Natomiast przy stężeniu alkoholu we krwi w przedziale 2-3 promili, czyli w przedziale, do którego należało zakwalifikować oskarżonego występują: zaburzenia mowy, wzmożona senność, obniżenie zdolności kontroli własnego zachowania i poruszania się. Nie trzeba więc nadmiernych dywagacji, by stwierdzić, jak potencjalnie wysokie zagrożenie w ruchu lądowym oskarżony stworzył swym zachowaniem. Stężenie alkoholu u oskarżonego było bardzo wysokie i musiało determinować przyjęcie jego czynu jako społecznie szkodliwego w stopniu znacznym. Poza tym stężeniem Sąd jako okoliczność obciążającą uznał uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za jazdę rowerem w stanie nietrzeźwości. Natomiast za okoliczność łagodzącą poczytał oskarżonemu czas popełnienia wykroczenia tj. godz. 23:55, a więc okres obniżonej aktywności kierujących pojazdami mechanicznymi, ale nie wykluczający jej w sposób zupełny. Z tych wszystkich powodów Sąd określił wymiar kary aresztu na 15 dni. Sąd uznał, że jedynie ten rodzaj kary i taka ilość dni aresztu jest środkiem represji adekwatnym do wagi czynu i jego społecznej szkodliwości, i tylko taka forma reakcji odniesienie swoje cele w zakresie prewencji nie tylko szczególnej, lecz także ogólnej.

Za wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. Sąd rozważał wymierzenie oskarżonemu kary grzywny. Ta, zważywszy na wagę czynu i jego znaczny stopień społecznej szkodliwości, wynosiłaby od 1500 do 2000 zł. Sąd skrupulatnie podszedł do oceny możliwości zarobkowych oskarżonego i szczegółowo dopytywał go na rozprawie w tym zakresie. Oskarżony utrzymuje się jedynie z renty – 900 zł. Stanowczo twierdził, że nie jest w stanie, z uwagi na stan zdrowia, dorobić do tego chociaż jednej złotówki. Podał, że gdyby nie pomoc siostry, to nie byłby nawet w stanie zorganizować sobie opału na zimę. W tej sytuacji Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu grzywny w przedziale branych dla niego pod uwagę, byłoby dla niego niemożliwe do zapłaty, co w efekcie i tak skończyłoby się wymierzeniem mu zastępczej kary aresztu, bo

pracować nie może. Natomiast wymierzenie mu grzywny w wymiarze niższym, niż brany pod uwagę, pozostawałoby w sprzeczności z wagą popełnionego czynu i nabyłoby cechę sankcji rażąco łagodnej. Z tych wszystkich powodów Sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu kara 15 dni aresztu jest właściwą, a zarazem konieczną formą represji za popełnione wykroczenie.

Koszty postępowania.

Argumentacja odnosząca się do możliwości zarobkowych i sytuacji majątkowej oskarżonego nie mogła, w przedmiocie kosztów procesu, implikować innego rozstrzygnięcia w tym zakresie, jak tylko zwolnienia go od obowiązku ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa. Dlatego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. orzeczono jak w pkt. 2 sentencji wyroku.